

Minister vilde affeie mine Bemærkninger med, at jeg stod blot paa, hvad der engang var vedtaget, var stædlig og ikke vilde tage Hensyn til andre Faktorer, saa gjælder det slet ikke mine Udtalelser. Jeg siger: Lad Thinget finde sig selv der, hvor det var sidst, da det affemte over denne Sag, og er der i Mellemtiden ad den ordinære af Forretningsordenen anviste Vej, nemlig gennem de tre Behandlinger, Udvælg, Indstillinger, Endringer og Beslutninger, fremkommet Noget, der kan forandre den tagne Beslutning, saa kunne vi høre os for dette; men lad os som sagt ikke laste Afskilligt ind, som ikke hører med ind under denne ordinære Forhandling. Nu kan jeg ikke med min bedste Villie — det maa jeg gjentage kort her, uden at jeg forøvrigt skal udtale mig videre om Spørgsmaalet — se, at der indtil nu er fremkommen en eneste Grund til Svækkelse af Folkethingets Standpunkt for 2 Aar siden: Løgstør—Aalborg—Viborg eller Støvring—Viborg; ikke et eneste Moment, der svækker disse Grunde, tværtimod; der er slet et Opsving ogsaa i disse Egne, idet der er fremkommet Andelsmeierier, Slagterier, og hele vor Kjøstkeexport og Smøreprort er i Stigen, og Alt dette er en Grund mere, ethvert Pund Smør er en Grund mere til at fastholde denne Linie. De, der kunne lægge politiske Betragtninger ind i det — og det er ikke ganske udelukket, har jeg hørt — kunne maaske sige: Nei, lad os endelig ikke komme til Viborg, der bor blandt Andet det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), og de kunne maaske have Grunde derfor, som jeg ikke kjender, men som jeg heller ikke sætter meget høit. Her taler jeg kun om saglige Grunde, og da paastaar jeg, at ingen Grunde ere i de 2 Aar komne frem, som kunne svække Folkethingets Beslutning; alle nye Grunde føre ad Viborg til, og hvorfor i al Verden skulle vi ikke tage vor egen Beslutning for 2 Aar siden som Udgangspunkt. De Betragtninger over Jernbanevoensnets Udsvikling, som det ærede Medlem iøvrigt fremsatte, saaldt efter min Opfattelse ganske sammen dels med, hvad jeg har tilladt mig at udtale, og dels og navnlig med, hvad der blev fremhævet af Repræsentanten for Viborg, saa jeg er i den Henseende ogsaa det ærede Medlem taknemlig for hans Udtalelser. Han vil gaa til Hobro, naar Viborg er sikket, og det er muligt, at der bliver et Flertal for den Betragtning at imødekomme den høie Regjerings Foreskæftelse i en unyttig Statsbane, naar man faar en nyttig Bane ved Siden af. Det er muligt, men det, vi

skulle fastholde som det Principale, er: den nyttige Bane først. Nu sagde den ærede Minister, det gjorde ikke saa nyt, hvorhen man gaar, naar man anlægger en Bane; thi den Ene vil jo dertil, og den Anden vil dertil. Jo, det gjør dog egentlig Noget, naar man skal vest paa, og Banen saa siger: Du skal gaa i Øst, eller i en Bue. Naar vi tænke os de nordlige Egne, som ikke høre til Banen, saa vil Ministeren ved sin Bane have, at de skulle føre over Aalestrup eller — hvad der er endnu værre — over Høislev Mølle til Hobro. Itæsaar langt, som de vilde have direkte til Viborg, og saa have de endvidere Strækningen fra Hobro over Långaa til Viborg at føre (Thorup: 11, Mil). Sa 11, Mil eller henimod 12 Mil have de at føre for Ministerens Foreskæftelse med deres Evin, Flæsk, Smør og Kreaturer, i Stedet for, at den nordlige Del af Hanherrederne og i visse Tilfælde Vendsyssel kunde gaa lige til Viborg, hvorved de kunde have de 12 Mil sparet. Det staaer ikke saa lidt. Det kan gjerne være, at Ministeren kunde have Ret i, at det kan føre nogen mere Betaling ind paa Banen; men jeg vil dog sige for disse Egnes Vedkommende og i det Hele taget, at naar Staten har anlagt sine Baner efter helt andre Principer, og det gennemgaaende for Jylland og navnlig for Exporten af Landprodukter, kan Staten ikke fastholde, at Banen skal føres paa en saa lang Strækning som mulig, inden den kommer ind paa Statsbanerne. Tværtimod. Banen fra Aarhus til Struer blev i sin Tid bygget ikke just for Aarhus' Skyld, men dels pegede den paa England og dels paa Kjøbenhavn; og Strækningen paa Østhytten, hvor man valgte Strækningen Långaa som Udgangspunkt til Frederikshavn, blev tilvisse ikke bygget af Hensyn til Esbjerg. Først senere er der kommet Hjælp til. Det hedder i Andragendet fra Aalborg Amts Landboforening, at faae de den rigtige Bane her og ikke den foreslaaede urigtige, vil der som sagt allerede være vundet overmaade Væsentligt; selv om de skulde føre om ad Struer, saa at de kun fik et Stykke Længdebane og ikke et Stykke Tværbane, vilde de have sparet 18 Mil til Esbjerg. Og hvad vil det ikke sige, naar man Aar for Aar tvinger Landbruget med yderligere Udgifter. Jeg haaber, man vil komme tilbage til den gamle Beslutning for denne Banes Hovedlinie, og da ogsaa til den Beslutning, at man ikke vel kan paalægge denne Egn mere end 25,000 Kroner pr. Mil. Naturligvis kan Egnen magte det; det er jo en rig Egn, og andesteds, f. Ex. i Fyn, og ogsaa i Al-